

Dramblys pradingsta

Haruki **Murakami**

Dramblys pradingsta

APSAKYMAI

Iš japonų kalbos vertė Jurgita Polonskaitė

baltos lankos

Turinys

Prisukamas paukščiukas ir antradienio moterys / **7**

Antrasis duoninės užpuolimas / **43**

Kengūrų paštas / **63**

Apie susitikimą su šimtaprocentine mergina vieną saulėtą
balandžio rytą / **83**

Miegas / **91**

Romos imperijos griūtis, 1881 m. indėnų suskilimas, Hitlerio
įsiveržimas į Lenkiją ir stiprių vėjų pasaulis / **133**

Bavariški šortai / **141**

Pašiūrės padegimas / **155**

Žalia pabaisa / **177**

Šeimyniniai reikalai / **185**

Langas / **219**

TV žmogeliukai / **229**

Valtelė į Kiniją / **257**

Šokantis nykštukas / **285**

Paskutinė popietės veja / **313**

Tyla / **339**

Dramblys pradingsta / **361**

**Prisukamas paukščiukas ir
antradienio moterys**

Kai paskambino ta moteris, stovėjau virtuvėje ir viriau spagečius. Prieš pat jiems išverdant, pritardamas FM radijui, švilpavau Rosinio „Šarkos vagilės“ uvertiūrą. Tai buvo tinkamiausia muzika spagečiams baigti virti.

Pasigirdus telefono skambučiui, norėjau jo nepaisyti ir toliau virti spagečius. Šie buvo beveik gatavi, o Klaudijus Abadas Londono simfoninį orkestrą jau buvo bekeliąs į muzikinę kulminaciją. Bet sumažinau ugnį ir dešinėje rankoje tebelaikydamas lazdeles nuėjau į svetainę pakelti ragelio. Staiga prisiminiau, kad draugas gali skambinti dėl naujojo darbo.

– Noriu dešimties minučių, – netikėtai pareiškė moteriškas balsas.

– Atleiskite, – nusteбęs perklausiau. – Ką pasakėte?

– Kad noriu tik dešimties minučių, – pakartojo moteris.

Moters balsas buvo visiškai negirdėtas. Tikrai, žmonių balsus įsimindavau beveik tobulai. Tai buvo man nepažįstamos moters balsas. Žemas, minkštas ir nepadorus.

– Labai atsiprašau, bet kam jūs skambinate? – paklausiau kuo mandagiau.

– O koks skirtumas? Aš tik noriu dešimties minučių ir viskas. Taip mes vienas kitą geriau suprasime, – neatsikvėpdama greitakalbe išbėrė moteris.

– Ką suprasime?

– Jausmus, – atrėžė.

Pro atviras duris iškišau galvą ir pasižiūrėjau į virtuvę. Iš spagečių puodo kilo malonus baltas garas, Abadas toliau dirigavo „Šarką vagilę“.

– Labai atsiprašau, bet aš dabar verdu spagečius. Netrukus jie turėtų būti gatavi, ir jeigu su jumis kalbėsiu tas dešimt minučių, jie nueis perniek. Ar galiu padėti ragelį?

– Spagečius? – apstulbo moteris. – Taigi dabar pusė vienuoliktos ryto! Kodėl pusę vienuoliktos ryte verdami kažkokie spagečiai? Ar jums nekeista?

– Keista nekeista, bet su jumis tai neturi nieko bendra, – atkirtau. – Pusryčių beveik nevalgiau, todėl išalkau. Aš pats sau gaminu. Gal turiu teisę laisvai pasirinkti, kada ir ką man valgyti?

– Gerai jau, gerai. Dedu ragelį, – stikliniu bejausmiu balsu atrėžė moteris. Balsas skambėjo keistai. Jos tonas, lyg perjungus dažnį, nuo menkučio jausmų kryptelėjimo visiškai pasikeitė. – Bet pasiskambinsiu vėliau.

– Palaukit, – suskubau aš. – Jeigu norite ką nors parduoti, skambinkite, kiek norite, jums nieko neišdegs. Šiuo metu aš bedarbis ir atliekamų pinigų pirkiniams neturiu.

– Žinau, nesijaudinkite, – nuramino moteris.

– Žinot? Ką žinot?

– Na, kad jūs bedarbis. Aš viską žinau. Gal pasiskubinkite su tais savo spagečiais, gerai?

– Klausykit, ką jūs sau... – pradėjau, bet ji nebesiklausė. Pokalbis nutrūko per staigiai. Ji ne ragelį padėjo, ji pirštu nuspaudė mygtuką.

Nežinodamas, ką ir galvoti, kurią laiką tuščiai spoksojau į telefono ragelį rankoje, bet prisiminęs spagečius padėjau jį į vietą ir

grįžau į virtuvę. Užsukau dujas, nukošiau spagečius, ant viršaus užpyliau mažame puode pašildyto pomidorų padažo ir pavalgiau. Dėl to kvailo skambučio spagečiai buvo minkštoki, bet ne per minkšti, nors buvau per daug alkanas, kad kabinėčiausi prie jų kietumo. Klausydamasis muzikos per radiją, tuos šimtą penkiasdešimt gramų makaronų, visus iki vieno, lėtai nugabenau į skrandį.

Kol ploviau lėkštę ir puodus, arbatinuke užviriau vandens ir užplikiau arbatos pakelį. Gerdamas galvojau apie tą skambutį.

Geriau suprasime?

Kokių tikslų siekdama ta moteris man paskambino? Ir kas ji tokia?

Kažkokia mistika. Neprisiminiau, kad kada nors anonimiškai būtų skambinusi nepažįstama moteris, ir net neįsivaizdavau, ką ji ketino pasakyti.

„Ko jau ko, – pagalvojau aš, – dalintis savo *jausmais* su kažkokia nežinia iš kur atsiradusia moterimi aš nenoriu. Vis tiek nieko gero iš to nebus. Dabar man svarbiausia susirasti naują darbą. Ir pamėginti susidėlioti gyvenimą.“

Bet svetainėje skaitydamas iš bibliotekos parsineštą detektyvą vis pašnairuodavau į telefono aparatą – parūpo, ką gi galėjo reikšti tos moters „kažkas, kuo galima pasidalinti per dešimt minučių“. *Kuo gi galima pasidalinti per dešimt minučių?*

Kai pagalvoji, moteris jau nuo pat pradžių kuo aiškiausiai išskyrė dešimties minučių laiko tarpą. Ir, regis, dėl savo pasirinkimo neabejojo. Devynios minutės – per mažai, o vienuolika – jau tikriausiai per daug. Visai kaip *al dente* išvirti spagečiai.

Taip užsigalvojęs nebegalėjau sekti knygos veiksmo, todėl nusprendžiau lengvai pasimankštinti ir išsilyginti marškinius. Kai galvoje netvarka, imuosi lyginti marškinius. Visada taip darau.

Marškinių lyginimo procesas susideda iš dvylikos žingsnių. Pradedu nuo (1) apykaklės (išorinės pusės) ir baigiu (12) kairiosios rankovės rankogaliais. Ši tvarka niekada nesikeičia. Lyginu skaičiuodamas iš eilės. Kitaip gerai nepavyksta.

Mėgaudamasis garinio lygintuvo garų šnypštumu ir ypatingu įkaitusios medvilnės kvapu išlyginau trejus marškinius ir įsitikinęs, kad raukšlių nebėra, sukabinau juos ant pakabo. Kai išjungiau lygintuvą ir kartu su lyginimo lenta įdėjau į spintą, galva atrodė kiek pragiedrėjusi.

Įsinorėjęs vandens ketinau eiti į virtuvę, bet vėl suskambo telefonas. O, vargeli, pagalvojau. Akimirką padvejojęs, ką daryti – eiti į virtuvę ar grįžti į svetainę, vis dėlto nusprendžiau grįžti į svetainę ir pakelti ragelį. Jeigu skambina ta moteriškė, bus galima pasakyti, kad dabar lyginu drabužius, ir baigti pokalbį.

Bet skambino žmona. Laikrodis ant televizoriaus rodė pusę dvyliktos.

– Kaip laikaisi? – paklausė ji.

– Gerai, – lengviau atsikvėpiau aš.

– Ką veikei?

– Lyginau.

– Ar kas nors nutiko? – paklausė žmona. Jos balse pasigirdo nerimas. Ji puikiai žinojo, kad lyginu, kai esu sutrikęs.

– Nieko. Tik pagalvojau, kad reikėtų išsilyginti marškinius. O šiaip viskas gerai, – pasakiau ir, atsisėdęs ant kėdės, iš kairės rankos telefono ragelį perėmiau į dešiniąją. – O tu kokių reikalų?

– Dėl darbo. Yra vienas pasiūlymas.

– Pasiūlymas, sakai? – suklausau.

– Eiliuoti moki?

– Eiliuoti? – nustebęs perklausiau. Eiliuoti? Kas čia per nesąmonė?

– Vienas pažįstamas redaktorius leidžia jaunoms merginoms skirtą literatūrinį žurnalą ir ieško žmogaus, kuris galėtų atrinkinėti eilėraščius ir juos redaguoti. Ir dar kad pats kiekvieną mėnesį sukurtų po eilėraščių. Darbas nesudėtingas, bet atlygis visai neblogas. Žinoma, tai laikinas darbas, bet jeigu neblogai sektųsi, gal pasiūlytų ir redaktoriaus kėdę.

– Nesudėtingas? – nustebau aš. – Luktelk minutėlę. Kiek pame-
nu, ieškau darbo teisininko kontoroje. Tau tai nors kiek panašu į
kažkokių poezijų taisymus?

– Bet esi minėjęs, kad mokyklos laikais kažką rašydavai.

– Rašydavai. Į mokyklos laikraštį rašinėdavau! Niekalus apie tai,
kuri mokyklos komanda nugalėjo futbolo turnyre arba kaip fizikas
nukrito nuo laiptų ir buvo išvežtas į ligoninę. Ne eilėraščius. Eilė-
raščių aš tikrai nerašiau.

– Na, tokie ten ir eilėraščiai – skaitalėlis paauglėms mergaitėms.
Nereikia šedevrų. Niekas neprašo sukurti eilių, kurias skaitytų atei-
nančios kartos, užtenka lengva ranka ką nors brūkštelti.

– Lengva ar nelengva ranka, bet eilėraščio aš neparašyčiau, –
griežtai pareiškiau. – Juk nemoku.

– Hm, – nusivylė žmona. – Tik net nepanašu, kad tave pakviestų
dirbti į teisininko kontorą.

– Jau gavau keletą pasiūlymų. Šią savaitę turėtų ateiti atsakymai,
jeigu nieko iš to neišeis, tada ir žiūrėsime.

– Tikrai? Na gerai. Beje, kuri šiandien savaitės diena?

– Antradienis, – pasakiau po minutėlės.

– Gal galėtum nueiti į banką ir sumokėti už dujas ir telefoną?

– Gerai. Netrukus ruošiausi eiti maisto vakarienei, tai pakeliui
užsuksiu.

– Kas vakarienei?